

PERUSSUOMALAINEN

EU-POLITIIKKA

21.1.2019

Politiikkamme lähtökohtana on aina suomalaisen kansanvallan, kulttuurin ja elämäntavan puolustaminen. Tämän vuoksi suhtautumisemme Euroopan unioniin ja sen kasvaviin integraatiopyrkimyksiin on kriittinen.

PERUSSUOMALAISET

JOHDANTO: SUOMALAISTEN ASIALLA EUROOPASSA

Perussuomalaisen politiikan lähtökohtana on aina suomalaisen kansanvallan, kulttuurin ja elämäntavan puolustaminen. Tämän vuoksi suhtautumisemme Euroopan unioniin ja sen kasvaviin integraatiopyrkimyksiin on kriittinen. Suomalaisen demokratian ja hyvinvointivaltion selviytyminen tulevana vuosikymmeninä ei ole mahdollista, mikäli emme pääse irtautumaan kaikille elämäalueille puuttuvasta Brysselin sanelusta. Euroopan laajuinen byrokraatia ei edusta eurooppalaisuuden aitoja hyveitä.

EU on toiminnallaan muuttunut karikatyyriksi siitä, mitä eurooppalaisuus todellisuudessa on. Vakavin ongelma onkin se, ettei EU myönnä, kuinka ainutlaatuinen on se eurooppalainen sivilisaatio, jonka arvokas osa Suomikin on. Suomen menestys on rakennettu veteraanisukupolvien taisteluilla ja jälleenrakennustyön sitkeällä uurastuksella. Maamme kukoistuksen ovat aikaansaaneet suomalaiset suomalaisella työllä.

Perussuomalaiset on suomalaisista puolueista ainoa, joka vaalii Eurooppa-politiikassaan suomalaisia ja antiikin, kristillisen yhtenäiskulttuurin ja valistuksen ajan muovaamia klassisia länsimaisia arvoja. Suomen valta-alueet sitä vastoin saarnaavat Brysselin tukemana avoimen maahanmuuton, globalisaation ja uusliberaalin talouspolitiikan sanomaa. Suomen valtavirtapuolueet ovat näin valmiita sivuuttamaan Suomen ja muun Euroopan monituhatuotuisen länsimaisen perinnön.

Eurokriisin, maahanmuuttokriisin ja Brexitin jäljiltä EU on käymistilassa. Unioniin on perinteisten integraatiomyönteisten Ranskan ja Saksan rinnalle syntynyt vahva suuntaus, joka vastustaa vallan keskittämistä Brysseliin etenkin maahanmuuttopolitiikassa. Lisäksi Tanskan, Unkarin ja Itävallan kaltaisissa pienissä jäsenmaissa on kyllästytty komission sanelupolitiikkaan ja alettu painottaa suhteellisuus- ja läheisyysperiaatteiden merkitystä kaikissa EU:n tulevissa uudistuksissa.

Suomella on nyt mahdollisuus valita vahva itsellinen linja kansallisen näivettymisen ja itsemääräämisoikeuden heikkenemisen sijaan. Suomen ääni ei tule lainkaan kuuluviin Ranskan ja Saksan johtamassa EU-liittovaltiossa, mutta kriittisten EU-maiden liittoumassa Suomi voisi olla kokoaan suurempi vaikuttaja.

EU ei ole ikuinen. Jo ennen unionin lopullista hajoamista perussuomalaiset näkee pidemmän aikavälin strategisena tavoitteena Suomen hallitun EU-eron joko yksin tai osana laajempaa EU-kriittisten maiden joukkoa. On harhaluulo, että Euroopan maiden välinen rauha ja sisämarkkinoiden ylläpitäminen vaatisivat tuekseen poliittisen unionin.

Suomi tarvitsee perussuomalaisia Euroopan parlamenttiin ajamaan suomalaisten asiaa. Emme voi heittäytyä muiden kansakuntien hyväntahtoisuuden varaan, sillä kansallisen edun toteutuminen on yksin suomalaisten käsissä.

LOPPU LIITTOVALTIOKEHITYKSELLE

Suomi on koko EU-jäsenyytensä ajan tukenut niin sanottua vahvan komission doktriinia. Tämän opinkappaleen mukaan jäsenmaista riippumaton toimivaltainen Euroopan komissio pitää myös tiukoissa paikoissa pienten jäsenmaiden puolta erityisesti Ranskan ja Saksan akselin valtapyrkimyksiä vastaan.

Todellisuudessa Suomi on tehnyt vakavan virhearvion, sillä komissio ei ole niin neutraali toimielin kuin sen virallinen asema antaa ymmärtää. Komissio on altis isojen jäsenmaiden painostukselle, ja usein se valmistelee asetus- ja direktiiviesitykset siten, että ne erityisesti miellyttäisivät Saksan, Ranskan, Espanjan ja Italian nelikko.

Komission mielistelystä ohella Suomen EU-vaikutusta on leimannut mallioppilaan rooli – Suomi etukäteen ilmoittaa sitoutuvansa huonoihinkin kompromisseihin. Tanskasta ja Ruotsista poiketen Suomi harvoin äänestää neuvostossa enemmistön kantaa vastaan, vaikka olisi kyse kansallisesti tärkeästä aiheesta.

Suomi on jopa liputtanut määräenemmistöpäätösten soveltamisen lisäämisen puolesta, vaikka tämä entisestään vähentäisi maamme päätösvaltaa EU-asioissa.

Suomen päättäjät ja muut mielipidevaikuttajat ovat väittäneet, että Suomi on alistuvalla EU-linjallaan kerännyt huomattavan määrän ”luottamuspääomaa” ja ”pelimerkkejä” ja että on tärkeää ”istua kaikissa pöydissä”. Vähemmän puhetta on ollut siitä, miten tämä pelimerkkien ja luottamuspääoman kerryttäminen on realisoitunut Suomen eduksi unionissa. Tosiasiassa Suomen harjoittama etukäteen antautuminen on heikentänyt Suomen neuvotteluasemaa, koska kaikki tietävät Suomen taipuvan joka ikiseen kompromissiin.

EU:n institutionaalisisella tasolla on vahvistettava hallitustenvälisyyttä vaaleilla valitsemattoman Euroopan komission aseman pönkittämisen sijaan. Hallitukset ovat komissiosta poiketen kansallisten demokraattisten mandaattien alaisia ja nauttivat sellaista legitimeettiä, jota EU-komissiolla ei koskaan tule olemaan.

EU-komission poliittisen luonteen vahvistaminen on yksiselitteisen tuomittavaa. Komissio pitää palauttaa takaisin siihen rooliin, joka sille on alun perin määrätty eli valvomaan EU:n perussopimusten ja muun lainsäädännön toteutumista jäsenvaltioissa. Komissiolle kuuluva

aloiteoikeus unionin lainsäädäntöprosessissa tulee myös poistaa ja siirtää jäsenmaiden neuvostolle.

EU:n yhä tiivistyvän unionin periaatteesta on pääsettävä irti. Tavoitteena tulee olla unionin federalististen rakenteiden purkaminen ja siirtyminen kohti isänmaiden Eurooppaa. Tällöin esimerkiksi ulko- ja turvallisuuspolitiikka sekä maahanmuuttopolitiikka jätetään kansallisvaltioille, jotka kykenevät hoitamaan nämä politiikkalohkot tehokkaammin kansallisesta näkökulmasta.

Isänmaiden Euroopassa EU-maita yhdistävät sisämarkkinat ja siihen liittyvä sisämarkkinalainsäädäntö. EU:n sisämarkkinoiden nykyisestä ”neljästä vapaudesta”, pääomien, tavaroiden, palveluiden ja työvoiman vapaasta liikkumisesta, tulee työvoima tiputtaa pois.

Työvoiman sisäinen liikkuvuus on johtanut itäisessä Keski-Euroopassa ja Baltian maissa nuoren ja osaavan työvoiman pakoon ja vastaanottavissa Länsi-Euroopan maissa yleiseen palkkojen ja työehtojen polkemiseen. Lisäksi EU:n vapaan liikkuvuuden myötä Itä-Euroopan rikkolliigojen toiminta on Suomessa helpottunut, ja maamme on rantautunut epätoivottava kerjäläisilmiö.

EU-maahanmuuton kauaskantoisista seurauksista näkyvin esimerkki on Brexit, johon myötävaikuttanut keskeisesti vuosikausien laajamittainen EU-kansalaisten muutto Britanniaan.

EU:hun on muodostunut Brexitin jälkimainingeissa epävirallinen kahdeksan Pohjois-Euroopan maan, erityisesti talouskuriin sitoutuneen, ryhmä. Ryhmään kuuluu Tanskan ja Ruotsin kaltaisia maita, jotka eivät ole eurossa ja Baltian maat, joille tiivistyvä EU-integraatio on geopolitiittisista syistä itseisarvo. Suomi on maantieteellisesti Euroopan koillisnurkassa sijaitseva saarekkeensa, jolle ei ole edullista sitoa käsiään EU-politiikassa heterogeenisten maakoalitioiden tavoitteisiin.

Suomen olisi mieluummin aina tapauskohtaisesti etsittävä parhaat liittolaiset, kun asioista neuvotellaan EU-maiden kesken. Erityisesti tiivistyvä EU-yhteistyö yhteiskunnallisesti ja kulttuurisesti läheisten Tanskan ja Ruotsin kanssa olisi tällöin suotavaa.

EUROSTA VOI EROTA

Eurojäsenyys oli Suomelle ensisijaisesti turvallisuuspoliittinen ratkaisu. Suuntaamalla kaikkiin mahdollisiin EU:n ytimiin uskottiin saatavan paras mahdollinen turva Venäjää vastaan, ilman Nato-jäsenyyttä. Talouden puolella euron uskottiin vauhdittavan ulkomaankauppaa ja investointeja, vähentävän inflaatiota ja lisäävän ”vakautta”. Haitaksi tiedettiin kansallisen rahapolitiikan poistuessa sopeutumisvaikeudet maakohtaisesti vastoinkäymisiin, ja

kohtalaiset hyödyt arvioitiin suunnilleen samankokoisiksi tai pienemmiksi kuin haitat. Yhteisvastuiden syntyneeseen ei ainakaan erityisen äänekkäästi uskottu.

Ei ole liioiteltua sanoa, että euro oli valtava poliittinen virhe sekä rakenteeltaan että kokoonpanoltaan. Euroalueen ulkopuolella jääneet ja oman valuuttansa säilyttäneet maat kuten Ruotsi, Tanska, Britannia ja monet Itä-Euroopan maat ovat pärjänneet paremmin kuin euromaat keskimäärin.

Eurojäsenyyden kaksi keskeistä ongelmaa ovat sama rahapolitiikka kaikille jäsenmaille ja yhteisvastuullisuus. Keskuspankin ohjaukorko ja valuuttakurssi ovat samat kaikille jäsenmaille. Tällöin rahapolitiikka on yksittäisille jäsenmaille vain harvoin sopivaa: heikommin pärjääville maille korkotaso on liian korkea tai euron kurssi liian vahva, mutta paremmin pärjääville taas liian matala tai liian heikko. Tämä voimistaa suhdannevaihteluita ja epävakauttaa talousaluetta. Ennen eurokriisiä tämä epävakautuminen johti pitkään näennäisen rauhalliseen kasvukauteen, mutta samalla synnytti Etelä-Euroopan velkakuplat ja eurokriisin.

Euroalueella ei ole Yhdysvaltain tapaista liittovaltiota, joka yhteisen verotuksen ja tulonsiirtojen kautta tasaisi yhteisen rahapolitiikan synnyttämää epävakautta. Siksi yksittäiset vaikeuksiin päätyneet euromaat ovat olleet pakotettuja pitkällisiin yönkiristyskuureihin eli sisäiseen devalvaatioon, mikä on hidasta ja vaikeaa tie tasapainon saavuttamiseen. Raskaat talouskuurit puolestaan luovat poliittista epäsuopua ja ruokkivat kapinahenkeä, kuten eurokriisin käynnistyttyä monissa jäsenmaissa on nähty.

Eurojäsenyys aiheuttaa sekä suoria että epäsuoria yhteisvastuita. Esimerkiksi Euroopan keskuspankin toteuttamat yritysten ja valtioiden velkakirjojen ostot ovat suoraan jäsenmaiden yhteisvastuulla. Eurojärjestelmällä on myös kansallisten keskuspankkien välinen maksujärjestelmä, jossa eri maiden velkojen ja saatavien vaihtelut aiheuttavat ongelmia. Tyypillisesti kriisimailla velka on huomattava, kun taas Saksan ja Suomen kaltaisilla mailla on saatavia. Yksittäisen jäsenmaan ajautuessa euroeroon on mahdollista, että muut maat eivät saisi saataviaan täysimääräisinä takaisin.

Euroalueella on myös ”yhteisvastuullistettu” jäsenmaiden velkoja vakausmekanismien kautta, vaikka teknisesti ne on toteutettu EU:n ulkopuolella, hallitustenvälisillä päätöksillä. Euroalueen ulkopuoliset maat eivät ole näihin mekanismeihin osallistuneet.

Pankkiunioniin kaavailtu yhteinen talletussuoja on Suomelle vaarallinen. Vaikka kriisimaiden pankit laitetaisiinkin sitä ennen kuntoon, on todennäköistä, että ajan myötä samojen maiden pankit ajautuisivat jälleen vaike-

uksiin, ja aiheuttaisivat Suomelle mittavia menetyksiä.

Yleinen käsitys on, että euroalueella on kaksi isoa tietä eteenpäin: joko euroalueen tiivistäminen taloudelliseksi ja poliittiseksi liittovaltioksi tai euroalueen taantuminen ja lopulta hajoaminen kokonaan tai osittain. Koska euroliittovaltion muodostamista ei voi kannattaa, olisi perusteltua luoda ”hallitun euroeron” menettelytavat.

Onnistuneen eurosta irtautumisen tärkeimmät hyödyt syntyisivät itsenäisen rahapolitiikan takaisin saamisesta. Tämä tarkoittaa ohjauksen, kelluvan oman valuuttakurssin vaihtelun ja oman keskuspankin taseen käyttöä tarvittaessa esimerkiksi velkakirjaosto-ohjelmiin. Samalla olisi mahdollista välttää euroalueen uusilta yhteisvastuulta, keskushallinnon talouspoliittiselta ohjailulta ja syvenevältä liittovaltiolta.

EUROERON TOTEUTTAMISEEN ON KÄYTÄNNÖSSÄ KAKSI TAPAA

Ensimmäinen vaihtoehto: Salaa pienessä piirissä valmisteltu ja nopeasti viikonlopun aikana toteutettava ero. Mikäli suunnitelma vuotaisi, monet siirtäisivät pankkitalletuksensa maasta ja myisivät devalvoitumis- tai nimellisarvon leikkausriskin pelossa finanssisijoituksensa. Eron syvempi valmistelu pitäisi käytännössä jättää siis tekemättä vuotoriskin takia, minkä vuoksi ilmoituksen jälkeen tarvittaisiin pääomakontrolleja suunnittelu- ja toteutusvaiheen ajan. Tämä olisi taloudellisesti kallis tie, mutta toteutettavissa. Salaisen eron poliittisia vaikutuksia olisi vaikea arvioida.

Toinen vaihtoehto: ”Peruuttaminen” sitä reittiä, mitä on tultukin eli rinnakkaisvaluutan, ”markan”, käyttöön otto euron rinnalle, ja ajan myötä siirtyminen käyttämään sitä enenevässä määrin. Käytännössä siis ihmisillä olisi euro- ja markkamääräisiä tilejä, talletuksia ja lainoja, ja molempia voisi käyttää maksuvälineinä.

Laki sallii jo nyt minkä tahansa maksuvälineen käytön, dollarista bitcoiniin tai rinnakkaisvaluuttaan, vaikka euro olisi ainoa laillinen valuutta – keneltäkään ei voi vain edellyttää rinnakkaisvaluutan käyttöä tai hyväksymistä. Mikäli euroerossa olisi mukana muitakin maita, valuutta olisi mahdollista lopulta muuttaa takaisin korivaluutan muotoon, ihan kuten ECU oli ennen euron varsinaista käyttöönottoa. Tällöin jokaisella euromaalla olisi oma kansallinen valuuttansa, ja euroon liittyvät velvoitteet hoidettaisiin kansallisvaluuttojen kurseista laskettavalla korivaluutalla. Myös yksi keskeinen elementti, joka Suomelta puuttuu, on maksujärjestelmä. Nykyisin maksulii-

kenne kulkee eurojärjestelmän kautta. Kansallisen maksujärjestelmän perustaminen olisi tärkeää sekä euroeron mahdollistamiseksi että kriisiaikojen varalta.

Käsiteltäessä kansalliseen valuuttaan palaamista pelotellaan usein 1990-luvun lamalla. Tuolloin vahvan markan politiikka ja markan kytkeminen eurooppalaiseen valuuttakurssijärjestelmään johtivat tilanteeseen, jossa korkeilla koroilla ylläpidettiin markan keinotekoisena vahvaa kurssia. Markkaan palattaessa kelluva valuuttakurssi inflaatiotavoitteella olisi kaikkein todennäköisin ja suosittelavin valinta.

Kelluva oma valuutta on käytössä useilla EU-jäsenmailla ja lähes kaikilla euroalueen ulkopuolisilla teollistuneilla mailla. Kelluva valuuttakurssi ei ole näissä maissa nostanut korkotasoa tai johtanut inflaation liian nopeaan kiihtymiseen. Markan kelluttamisesta on myös Suomessa kokemusta vuosien 1992 ja 1997 välillä. Kellutusta pidetään keskeisenä tekijänä taloutemme laman jälkeisen positiivisen käänteen syntymisessä.

Suomen ulkomaankaupasta merkittävä osa suuntautuu jo nyt euroalueen ulkopuolelle, joten elinkeinoelämä on osoittanut tulevaisuuden hyvin toimeen kelluvien valuuttojen kanssa. Vaikka oma valuutta olisi mullistus, se ei olisi mikään hyppy tuntemattomaan, kuten usein väitetään.

EU LAIHUTUSKUURILLE

Suomi liittyi Euroopan unioniin suurten lupauksen saattelemana eikä unionijäsenyyden kustannuksista puhuttu mitään. Suomalainen media pyrki vuoden 1994 kansanäänestyskampanjan aikana saamaan kansalaiset EU-jäsenyyden taakse halvoina lupauksilla elintason parantumisesta. EU ei ole kuitenkaan tuonut taivasta maan päälle, kuten suomalaiset EU-aktivistit 1994 väittivät, vaan on muuttunut tulonsiirtounioksi, jossa Suomi on kokoonsa nähden selvä nettomaksaja. Lähes koko jäsenyyden ajan Suomi on maksanut EU:lle enemmän kuin on saanut. Suurimmillaan maksu on ollut lähes miljardi euroa vuodessa.

EU:n taloudenhoito on saanut vuodesta toiseen vakavia moitteita Euroopan tilintarkastustuomioistuimelta. Erityisesti koheesiovarojen käytössä on ollut useissa jäsenmaissa epäselvyyksiä. Osittain näiden epäkohtien julkitulon myötä EU on pyrkinyt budjettinsa muodostamisessa riippumattomammaksi jäsenmaista ns. omien varojen järjestelmän kautta, jossa eri ”EU-verojen” kautta jäsenmaat automaattisesti tulouttaisivat aina tietyn osuuden verokertymästä Brysseliin.

Tällaiseen uudistukseen on suhtauduttava erittäin kriittisesti. Suomen on puolustettava neuvostossa nykyis-

tä käytäntöä, jossa EU-jäsenmaksu määräytyy kansallisen bruttokansantulon mukaan, jolloin jäsenmaat pystyvät pitämään käsissään EU:n budjetin kokoluokan määrittelyn.

Suomelle on tärkeää asemoitua sellaisten EU-jäsenmaiden joukkoon, jotka ajavat kulukuria. Suomen ei tule hyväksyä jäsenmaksukorotuksia rahoituskehyskaudelle 2021–2027, kuten EU-komissio ehdottaa. Ylipäätään on erikoista, että Suomen poliittista diskurssia hallitsee käsitys, jonka mukaan rahan kippaaminen EU:lle tuo ”lisäarvoa”. Kukaan ei kuitenkaan kerro, mitä lisäarvoa tuovat EU:n valtavat hallintokustannukset.

Suomen on vaadittava, että EU:n kaikille hallinnonaloille kohdistetaan säästöjä – näin myös Suomelle tärkeätä maataloudesta voidaan säästää vähemmän. Hyviä säästökohteita ovat esimerkiksi noin miljardi euroa vuodessa maksava EU:n ulkosuhdehallinto. Myös satoja miljoonia maksavat Alueiden komitea ja Talous- ja sosiaalikomitea tulisi lakkauttaa, sillä niiden rooli on neuvoa-antava.

Maailman suurimpana kehitysavun antajana EU:lla on varaa karsia 1–2 % kehitysavustaan. EU:n on lisäksi suunnattava kovia leikkauksia unionin ulkopuolisille maille annettaviin lähentymistukiin. Erityisesti islamilaisautoritääriselle Turkille myönnetty lähentymistuet on lakkautettava kokonaan samalla, kun hyödyttömistä Turkin EU-jäsenyysneuvotteluista luovutaan.

Suomen on vastustettava uusien EU-virastojen perustamista. Esimerkiksi suunniteltu EU:n työvoimavirasto aiheuttaisi 50 miljoonan lisäkustannukset vuodessa. Strasbourgin istuntopaikka on myös lakkautettava, sillä on järjenvastaista, että parlamentti joutuu muuttamaan kerran kuukaudessa Brysselistä Strasbourgisiin. Kalleuden (n. 114 milj. euroa/vuosi) lisäksi tämä rekkaralli kuormittaa ympäristöä ja on tehottomia.

Oikeudenmukaisuuden vuoksi säästöjä olisi kohdistettava myös hallintorakenteisiin. EU-virkamiesten eduista, eläkkeistä ja verottomista palkanlisistä tulisi karsia tuntuvasti.

HALLITSEMATON MAAHANMUUTTO PYSÄYTETTÄVÄ

Vuonna 2015 EU:hun valui sen ulkorajat laittomasti ylittäen yli miljoonaa turvapaikanhakijaa. Tämä ei saa toistua. EU:n kyvyttömyys toimia johti usean jäsenmaan sosiaaliturvajärjestelmän vakavaan rasittumiseen, yhteiskunnallisen koheesion murentumiseen ja sisäisen turvallisuuden heikkenemiseen.

Vuosien 2015 ja 2018 välillä EU-maissa tehtiin useita islamistisia terrori-iskuja, joiden toteuttamista helpottivat EU:n ulkorajojen vuotaminen, vapaa liikkuvuus

Schengen-alueella ja maahanmuuttokriisiin aiheuttama yleinen kaaos jäsenmaissa.

Maahanmuuttokriisin johdosta monet EU-maat ovat syksystä 2015 lähtien toteuttaneet väliaikaisia sisärajaratkastuksia. Viime vuosien kokemusten perusteella Schengenin rajasäännöstöä tulee muuttaa siten, että sisärajaratkastusten kestolla ei olisi mitään aikarajoitteita ja niiden aloittaminen olisi ainoastaan jäsenmaiden oman harkinnan varassa.

Afrikan väkiluvun moninkertaistuminen tämän vuosisadan aikana ja Lähi-idän poliittisten kriisien venyminen tarkoittavat sitä, että maahanmuuttopaine EU:hun ei tule laantumaan. Ratkaisu Afrikan väestöpaineesiin ja Lähi-idän alueen poliittisiin ongelmiin ei kuitenkaan ole alueiden väestöjen siirtäminen massoina Eurooppaan. EU-maiden pitää satsata pakolaisleirien ylläpitoon erityisesti Syyrian lähialueilla, mikä mahdollistaisi pakolaisille inhimillisen elämän edellytykset ja nopean paluun kotimaahansa olosuhteiden parannuttua. Erityisesti Saharan eteläpuolisen Afrikan kehitysapupuanostukset on taas suunnattava siten, että ne oikeasti tukisivat kestävää kehitystä ja yritystoiminnan edellytyksiä.

Kaikessa avustuksessa tulee seurata ja tutkia vaikutuksia. Pelkkä rahan kaataminen hyvältä kuulostaviin hankkeisiin pitää lopettaa. Rahaa saavien valtioiden pitää kyetä toimimaan odotetulla tavalla.

Maahanmuuttolainsäädännön suhteen Euroopalla ei ole muuta mahdollisuutta kuin soveltaa äärimmäisen tiukoja säädöksiä. Lukuisat EU-maat ovat Suomesta poiketen jo tehokkailla kansallisilla toimenpiteillään laskeneet ulkomaalaisten oleskelulupia, perheenyhdistämisiä ja sosiaalietuuksia koskevat säädöksensä unionilainsäädännön ja kansainvälistä pakolaisuutta koskevien sopimusten minimirajalle. EU:ssa on käynnissä lukuisia asetus- ja direktiivimuutoshankkeita, jotka koskevat muun muassa pakolaisuuden määrittelmää, turvapaikkamenettelyä, sosiaalietuuksia ja vastuunmäärittämistä. Tähän mennessä jäsenmaiden, Euroopan parlamentin ja komission kesken ei ole löytynyt yhteisymmärrystä sellaisesta turvapaikkapolitiikasta, joka vastaisi tämän ajan haasteita.

Pienimmän yhteisen nimittäjän periaatteen mukaisesti EU:n on siirrettävä painopistettä etenkin hedelmättömästä turvapaikanhakijoiden taakanjakokeskustelusta siihen, että unionin ulkorajoja valvotaan tehokkaasti. Tämä tarkoittaa kaikkien unionin maa- ja vesirajat laittomasti ylittävien henkilöiden käännättämistä lähtökohteeseensa EU:n raja- ja merivartioston toimesta. Raja- ja merivartiostolle on tämän tehtävän täyttämiseksi taattava riittävät henkilö- ja materiaaliresurssit.

EU-maiden on tehtävä kansainvälisellä areenalla ryh-

tiliike ja aloitettava yksissä tuumin diplomaattiset neuvottelut etenkin Geneven pakolaissopimuksen ja sen lisäpöytäkirjan muuttamiseksi tai jopa purkamiseksi. Näitä sopimuksia ei niiden solmimisaikaan toisen maailmansodan jälkeen tarkoitettu kansainvaellusten mahdollistajaksi, vaan väliaikaisen suojelun tarjoamiseksi rodun, uskonnon tai muun henkilöön liittyvän tekijän vuoksi vainotuille yksilöille.

Eurooppalaisen sosiaalisen mallin pelastamiseksi on selvää, että globaalilla tasolla on saavutettava yhteisymmärrys henkilökohtaisen turvapaikanhakuoikeuden kumoamisesta silloin, kun henkilö laittomasti ylittää valtion maa- tai vesirajat.

LOBBAUKSELLE JA VERONKIERROLLE KURIA

Suomen tulisi edistää avoimuutta osana EU-politiikkaansa. Bryssel kuhisee lobbareita. Ongelmaksi tässä on muodostunut se, että toiminta ei miltään osin täytä avoimuuden periaatteita eikä tavallinen kansalainen tiedä, kuka mitään asiaa ajaa ja kenen nimissä. EU:ssa on pitkään ollut vireillä uusi läpinäkyvyysrekisteri (lobbausrekisteri), joka asettaisi tiettyjä reunaehtoja lobbaukselle parlamentissa, neuvostossa ja komissiossa.

Tietyt EU-maat ovat pyrkineet vaikeuttamaan lobbausrekisterin käsittelyä neuvostossa, ja myös parlamentin neuvottelijat ovat tietävästi lieventäneet kantaansa. Kyse ei ole tässä tapauksessa uusien hallinnollisten kulojen pelosta, vaan poliittisesta tahdosta olla saamatta rekisteriä aikaiseksi. Merkittävää lobbausta harjoittavat toimijat eivät halua nimiään julkisuuteen lobattuaan esimerkiksi europarlamentaarikkoja.

Lobbauksen määritelmän tulee koskea kaikkia eturyhmätapaamisia riippumatta siitä, onko ne järjestetty Euroopan parlamentin tiloissa vai ei. Erityisen tärkeää olisi, että toimiessaan esittelijöinä, varjoesittelijöinä, valiokunnan puheenjohtajana tai varapuheenjohtajana ja käsiteltäessä lainsäädäntöä (direktiivi tai EU-asetus) mepit olisivat veloitettuja tapaamaan vain läpinäkyvyysrekisteriin rekisteröityneitä tahoja ja julkistamaan tapaamisensa. Parlamentilla olisi jo nyt tekninen valmius julkistaa nämä tapaamiset jokaisen mepin profiilissa EU-verkkosivuilla.

Suomen on myös vaikutettava siihen, että jäsenmaiden EU-edustustot veloitettaisiin julkistamaan tapaamisensa. Lisäksi tilaisuuksien isännöinti parlamentissa tulisi sallia vain sellaisille tahoille, jotka ovat rekisteröityneet läpinäkyvyysrekisteriin.

LuxLeaks, Panaman paperit ja muut tietovuodot ovat osoittaneet, miten suuret taloudelliset toimijat pyrkivät

kiertämään veroja. Suomen on vaadittava, että jäsenmaiden tiedonvaihtoa veroasioissa lisätään ensisijaisesti hallitusten välisin sopimuksin. Malta, Portugalin Madeira sekä Luxemburg ovat erityisesti esimerkkejä alueista, joiden kautta on mahdollista erilaisin ”veroteknisin järjestelyin” kiertää veroja.

Yritystoiminnalla on oltava myös yhteiskunnallinen vastuu. Suomalaisen pienyrittäjän tai palkansaajan on vaikea ymmärtää, miksi aggressiivisen verosuunnittelun annetaan rehoittaa ja rapauttaa yhteiskunnan rakenteita, kun hän itse maksaa veronsa tunnollisesti.

OMA MAANPUOLUSTUS ETUSIJALLE

Suomi on viisaasti valinnut aluepuolustusjärjestelmän ja yleisen asevelvollisuuden maanpuolustuksensa selkärangaksi. Tämä on osoittautunut kestäväksi puolustuspoliittiseksi ratkaisuksi ja siitä on syytä pitää kiinni tulevaisuudessaakin,

Oman maan puolustamisen on oltava aina etusijalla, ja kalliista ja tarpeettomista EU:n sotaharjoituksista maailmalla voidaan säästää. Suomi on perinteisesti ollut lännen viimeinen portti itää vastaan ja luonut yleisellä asevelvollisuudellaan tasapainoa Pohjolaan. Suomen kannattaa tehdä kansainvälistä yhteistyötä puolustuspolitiikassa silloin, kun se palvelee kansallista etuamme. Suomen ei tule kannattaa EU-armeijaa tai yhteisiä EU-joukkoja.

Puolustusasioissa ensisijaista on oman maan aluepuolustusjärjestelmän ylläpito eikä Suomen kannata sotkeutua missään tilanteessa suurvaltapolitiisiin kiistoihin, vaan toimia tarvittaessa keskustelun avaajana ja samalla pitää kiinni lujasti siitä, että Suomen aluetta ei käytetä kenenkään toimesta kolmatta maata vastaan.

Suomen olisi perusteltua irtisanoutua puolustustamme vakavasti haittaavasta jalkaväkimiinat kieltävästä Ottawan sopimuksesta. Sissisodankäynti on edelleen pelottava ase ja asettaa korkeamman kynnyksen maahan-tunkeutumiselle. Puolustusvoimien toimintakyvystä ja aseistuksesta on pidettävä huolta ajanmukaistamalla kalustoa ja parantamalla liikkuvuutta.

Mikäli EU:n puitteissa tehtävällä materiaaliyhteistyöllä voidaan saavuttaa parannusta armeijamme yleiseen suorituskykyyn, voi yhteistyö olla perusteltua. Riippuvuussuhdetta toisista EU-maista ei saa kuitenkaan syntyä. Suomen tulee pitää vaihtoehdot auki puolustusmateriaalihankinnoille kaikkialta maailmasta eikä EU:n saa antaa rajoittaa sitä.

EU:ssa on tällä hetkellä vallalla kehitys, jossa eri maat pyrkivät hyödyntämään vallitsevaa tilannetta tavoittelemalla jonkinlaista EU-armeijaa. Suomella ei tällaisessa

joukossa ole mitään voitettavaa, kustannuksia sitäkin enemmän.

EU:n yhteinen ulko- ja turvallisuuspolitiikka on suuri puheistaan huolimatta lähinnä keskustelua salongeissa ja residensseissä – jokainen maa pyrkii ”yhteisen edun” nojalla edistämään omaa etuaan. Yksi esimerkki on Ukrainan kriisi ja Venäjän ja EU:n asettamat pakotteet: saksalaisia autoja Venäjälle viedään kuten ennenkin, suomalaisia juustoja ei. Sama pätee maakaasuputki Nordstream 2 -hankkeesta käytyyn keskusteluun. Suomen tulee energiakysymyksissä vastustaa kaikkea EU-tasoista säätelyä, joka vähentää käytettävissämme olevia poliittisia vaihtoehtoja.

Etkenkin Saksa pyrkii lähentymään Venäjää kulisissa ja hakee itselleen taloudellista etua, mutta samalla puhuu ”EU:n yhtenäisyydestä”. On valitettavaa, että suomalainen valtavirtamedia ja monet poliittiset toimijat toistavat edelleen ajatusta ”yhtenäisestä EU:sta” tai EU:sta ”turvallisuuspoliittisena ratkaisuna”. Harva näkee niitä ääneen lausumattomia todellisia geostrategisia intressejä, joita esimerkiksi Saksalla ja Ranskalla on.

MAATALOUEMME ON HUOLTO- VARMUUTTAMME

EU:n yhteinen maatalouspolitiikka on tällä hetkellä murroksessa, sillä EU:n komissio suunnittelee isoja leikkauksia maataloustukeen ja koheesiorahoitukseen sekä esittää yhteisen maatalouspolitiikan uudistamista. Kuten edellä on esitetty, Suomen on päättäväisesti ajettava isoja leikkauksia muun muassa EU-hallintoon ja EU-virkamiesten palkkoihin ja näin vähennettävä painetta maatalouden leikkauksille. Tarvittaessa maatalouden toimintaedellytykset tulee varmistaa kotimaisin tuin. Määräaikainen irtautuminen EU:n maatalouspolitiikasta on myös nostettava vaihtoehtoksi.

Suomen on kotimaisin voimin huolehdittava siemenperunan ja viljan varmuusvarastoinnista eikä näiden osalta minkäänlainen ”eurooppalainen ratkaisu” tule kysymykseen. Maanviljelyn ja tuotannon pitää olla mahdollista jokaisessa osassa maata.

On kestävämpää, että Suomi isona nettomaksajana joutuu vuosi toisensa jälkeen taistelemaan oman maataloutensa puolesta EU:n päättävissä pöydissä – jäädessä usein alakynteen. Suomen maantieteelliset erityisolosuhteet on otettava aina huomioon. Suomen on samalla ajettava ranskalaisen ja italialaisen viininviljelyn tukien vähentämistä.

Suomi ei myöskään metsänkäytössä saa taipua komission usein Keski-Eurooppaa hyödyttäviin ratkaisuihin.

Suomalaisen metsäteollisuuden toimintaedellytykset on turvattava olemalla hyväksymättä sellaisia ratkaisuja, jotka kohtuuttomasti heikentävät metsien käyttöä. Kun maamme metsistä on kyse, tulee Suomen rohkeasti olla neuvoston jarrumies, jos kansallinen etu sitä vaatii. Metسات ovat vihreää kultaamme, jonka käytöstä on päätettävä Brysselin sijaan Helsingissä.

Suomen on voimakkaasti puolustettava kotimaista ruoantuotantoa ja samalla vastustettava elintarvikkeiden halpatuontia EU:n tullialueelle. Vapaakauppasopimuksista neuvoteltaessa Suomi ei saa neuvostossa hyväksyä sellaisia järjestelyjä, jotka vahingoittavat Suomen maataloustuotantoa. Myös kalastuspolitiikassa täytyy olla valveilla, sillä on käynyt ilmi, että eräät Itämeren maat, kuten Puola, tulkitsevat kalastuskiintiöitä vastoin sääntöjä.

SUOMALAINEN TEHTAANPIIPPU ON ILMASTOTEKO

Suomen pitää sekä kansallisella että EU:n tasolla ajaa järkevää ja etumme mukaista ilmastopolitiikkaa. Tehtaan pitäminen Suomessa on ympäristöteko, koska mikäli se ei ole Suomessa, se on jossakin muualla – ja hyvin todennäköisesti maassa, jossa ympäristönormeista ja valvonnasta ei välitetä. Tällöin kärsii sekä globaali ilmasto että Suomi.

Tarvitsemme kokonaan uudenlaisen ajattelu- ja toimintatavan, jotta pääsisimme eroon globalisaation ja ”kiinailmion” haitallisista vaikutuksista. Talouden globalisaatiota ja tavaroiden vapaata liikkumista on ryhdyttävä purkamaan määräämällä ilmastovero tuontituotteille yleensä ja sakkovero pahimpien saastuttajien tuontituotteille. Tämä parantaa Suomen kilpailukykyä ja työllisyyttä.

Suomen tulee EU-politiikassa puuttua ilmastopolitiikan taakanjaon nurinkurisuteen – kyseessä on kannustinjärjestelmä, jossa puhtaampia ratkaisuja toteuttaneet maat tosiasiallisesti subventoivat saastuttavia maita. EU:n sisäisessä taakanjaossa Suomen on vaadittava, että eniten saastuttavien maiden on kannettava vastuunsa – tarvittaessa osa EU:n rakennerahaston kyseisille maille ohjattavista tukimiljardeista on korvamerkittävä päästötavoitteiden toteuttamiseen.

Epäreilu kilpailuetu EU:n ulkopuolelta voidaan nolata asettamalla tuonnille kyseisistä maista ilmastotulli, joka vastaisi suuruudeltaan vähintään tuonnin hiilijalanjalan arvioitua päästökaupparahintaa. Tämä ohjaisi kuluttajia ilmastoystävällisempiin valintoihin, kun tulli nostaisi huonompien valintojen hintaa. Tullin kohteena olevia maita se kannustaisi liittymään hiilintätoimiin. Suomen tulee olla mukana kannattamassa hiilitulleja käyttöön yleisenä EU:n vaatimuksena.

PERUSSUOMALAISET